

Mūžīgās mīlestības mūžīgi bērni

VIJA BEINERTE

Lielajā piektdienā "Ingmara Zemzara apgāds" laiž klajā austriešu dievreģa Jēkaba Lorbera fundamentālā darba "Dieva namturība" pirmo sējumu. Metiens pavisam neliels – tikai 1000 eksemplāru. Uz sarunu esmu aicinājis grāmatas tulkotāju un izdevēju INGMARU ZEMZARI.

– "Pirmo reizi planētas Zeme vēsturē visu zemju cilvēkveidīgajiem ir viens mērķis – nopelnīt pietiekami daudz naudas, lai varētu līdzināties reklāmai," tā raksta Frederiks Beigbeders savā skumji ironiskajā romānā "14,99 eiro". Tu nodarbojies ar lietām, kas nu nekādi netuvina tevi ne naudai, nedz tam, ko sludina reklāma – tulko un izdod Jēkabu Bēmi un Jēkabu Lorberu. Kāpēc?

– Pati pirmā reklāma bija tā runa paradīzes dārzā, ar ko čūska pierunāja Ievu kost nesvētītajā auglī, līdzīgi kā mūsdienu reklāma pierunā cilvēkus "zvanīt tūlīt" un baudīt vēl nepadarītu darbu augļus "jau šodien". Čūska melnā nāca gaismā, kad Ādams ar Ievu ieraudzīja savu kailumu. Lai Dievs ir mums zēlīgs, kad nāks gaismā mūsdienu čūska melnī! Kad mūs padzīs no mūsu melu paradīzes.

Reklāma ir stipra ar cilvēka patmīlības spēku. Bet cilvēka patmīlības vājā vieta ir sirdsapziņa. Kristus, kas ir cilvēces sirdsapziņa, parādās varens cilvēka patmīlības vājajā vietā. Ja man bez kādas skumjas ironijas jāsaka, kāpēc es tulkoju Bēmi un Lorberu, tad teikšu, ka no sava tēva, no saviem skolotājiem un no saviem mācītājiem esmu mācījies idealismu. Es varbūt pat esmu viņiem slikts skolnieks, tomēr varu lepoties ar to, ka esmu viņu skolnieks. Es ticu dziļdzīvai latviešu nostalgijai pēc kristīgas patiesības un taisnības. Bet ticu arī, ka tādas nostalgijas var nebūt. Cilvēka griba ir pilnīgi

VIZĪTKARTE

- ♦ Dzimis 1973. gada 21. novembrī Rīgā.
- ♦ Beidzis Emīla Dārziņa speciālās mūzikas skolas klavieru nodaļu un Pētera Vaska kompozīcijas klasi, kā arī Teoloģijas semināra ērģeļu nodaļu.
- ♦ Studējis teoloģiju. Mācītājs Glūdā un Šķībē, notur Bībeles stundas Rīgā, Ogrē, Valmierā un Jaunpilī.
- ♦ Skolotājs Rīgas 3. mūzikas skolā.
- ♦ Viņa komponētās solo un kora dziesmas, kantātes un oratorijas atskaņotas Latvijā, Vācijā, Čehijā, Polijā, Portugālē, Dānijā, Zviedrijā un Somijā.
- ♦ No vācu valodas tulko un izdod mistiķu Jēkaba Bēmes un Jēkaba Lorbera rakstus, izdod arī Emanuēla Svēdenborga darbus.

brīva. Es tulkoju Lorberu tāpēc, ka ticu katram vārdam, ko viņš ir pierakstījis. Un ja neticētu katram, tad netulkotu.

– Tikai ticība ir iemesls vai arī mīlestība?

– Ticība ir mīlestības acu gaismā. Bez ticības mīlestība ir akla, bet bez mīlestības ticība pati sevi nesaprot. Jo mīlestība ir ticības jēga.

– Reiz teici, ka jautāts, kā tev labi klājas, tu gribot stāstīt par to, kas ir izlasīti. Vai tagad, atbildot uz šādu jautājumu, negribēsi stāstīt vēl arī, ko tavs apgāds laiž klajā?

– Kā tad lai es zinātu, kā man klājas, ja ne no dievvārdiem? Es aizvien dzīvāk piedzīvoju bezgalīgo starpību starp Dieva iedvesmotām grāmatām un cilvēku patvaļas rakstiem. Piemēram, priekš pāris gadiem izlasīju Andrieva Niedras "Liduma dūmos". Romāna darbība beidzas XX gadsimta sākumā, beidzas cerīgi un "labi". Tā to rakstnieks bija domājis. Tagad mēs zinām, ka patiesībā priekšā bija bezdibenis un neapraķstāms posts, kas pārvilka svīru visam tam, ko romāna varonis un pats rakstnieks būtu varējuši iecerēt kā "labu klāšanos". Kā lai mēs zinām, kā mums klājas? Tikai Dieva žēlastība ir laba šobrīd un mūžīgi. Es laižu klajā grāmatas, kurās ir žēlastība. Un tas, ka es to daru, ir mana labā klāšanās. Tajās grāmatās ir arī dievbijīga un pateicīga lasītāja labā klāšanās.

– Kas lasītājam būtu jāzina par Lorberu? Kā tu pats ar viņa rak-

stiem iepazīties?

– Man bija gadi trīspadsmit, kad mācītājs Miķelsons man iedeva lasīt Lorbera "Dieva namturību". Tā bija grāmatveidīga darbnīca iesieta mašīnraksta kopija. Atceros, ar kādu bijību un satraukumu turēju to grāmatu rokās. Es gandrīz nekad no tās nešķiros – lasīju to mājās, tramvajā, skolā starpbrīžos. Mācītājs Miķelsons man par to nekā daudz nestāstīja, ko tad es – padomju skolnieks, pionieris – tolaik arī daudz būtu sapratījis? Viņš tikai man pateica, ka visa šī grāmata ir paša Kunga Kristus vārds. Viņš man to pateica ar tādu vienkāršu sirdsgudrību, ka es nespēju nedz šaubīties, nedz palikt vienaldzīgs. Kopš paša pirmā izlasītā teikuma es piedzīvoju to, ko Kristus saka Jāņa evaņģēlijā: "Manas avis pazīst

ju", ja Svēdenborga pravietiskā autoritāte nebūtu kā tāda eņģeļa bazūne skanējusi par spīti savam 18. "apgaismotāju" gadsimtam, apliecinot Svēto rakstu autoritāti un Kristus dievestību! Krievi, kuriem pašiem ir tik bagātīga garīgā literatūra, čakli tulko un aizgūnēm lasa Svēdenborgu. Mums savas garīgās literatūras nav gandrīz nekādas. Mums ir Subāca pasakas un jūra līdz ceļiem – Svēdenborgs mums nav svarīgs! Es gan cenšos izdot grāmatas, kas nosprauž mērogus – Bēmi, Svēdenborgu, Lorberu.

Lorbera slava ir ļoti klusa. Kad pravietis Elija alā vēroja, kā Dievs ies alai garām, tad Dieva nebija ne vētrā, nedz negaisā. Dievs bija lēnā vēsmā. Lorbers ir lēnā vēsmā.

Nesen izlasīju Egebrehta grā-

matu "Bāhs – kas tas ir?". Zīmīgs jautājums. Neba grāmata uz to atbild. Tā tikai atklāj šā jautājuma dziļumu. Tāpat ir ar visām lietām, kas lielākas par mūsu saprašanu. Es gadiem lasu un tulkoju Lorberu un aizvien bijīgāk domāju: Lorbers – kas tas ir? Dieva žēlastība ir bezgalīga, tās dziļums aprij visus lielumus – mani, cilvēku Lorberu, cilvēku Bahu... Mans nabaga prāts ir kā Pilāts, kas Jēzum jautā: kas ir patiesība? Lai Dievs mani pasargā no tā, ka manam prātam nāktos tiesu

spriest un sacīt, piemēram: patiesība nav svarīga vai kaut kā tam līdzīgi! Mans prāts mazgā rokas nevainībā, kad man kāds jautā: Lorbers – kas tas ir? Mans prāts mazgā rokas nevainībā, kad pēc tā, ko sarakstījis Bahs, man kādam jābūt: labdien, es esmu Zemzaris, komponists. Vai arī, kad es rakstu latviski pēc tam, kad latviski ir rakstījis Endzelins.

– Nesen kāds vecs virs radio-

sarunā teica: "Tagad ir likumi, agrāk bija Dievs."
– Dievs jau nav agrāk vai tagad. Agrāk vai tagad esam mēs. Vai tad tagad nav skaists laiks? Valsti vada laimīgi ļaudis, kuriem laikam nav ne jausmas, cik cildenus jēdzienus cilvēce mēdz saistīt ar valdnieka vārdu. No otras puses – kurš katrs var atļauties kritizēt arhibīskapu, kad tas stāv sa-

"Kas pie manis grip nākt, tas lai nāk pie manis mīlestībā, kurā par viņu pie krusta asiņoja."
(Dieva namturība, I, 2:11.)

Tulkotājs

Ingmar Zemzari

Manu balsi".

Tas bi-

ja viss, kas man par Lorberu bija jāzina. Vai citam lasītājam jāzina kas vairāk? Grāmatā esmu iekļāvis īsu Lorbera biogrāfiju. Taču patiesība jau pati par sevi liecina. Es neprotu patiesību reklamēt. Patiesība ir cilvēka labās gribas draudzene un rotaļu biedrene. Viņu draudzība dzimst pati no sevis. Viņu draudzība dzimst debesis. Bet debesis – kā Kristus māca – "ir jūsos".

– Ko tu pats lasi, lai tev labi klātos, un ko vēl gatavojies tulkot un laist klajā, lai labi klātos arī citiem?

– Nākamais izdevums būs Svēdenborga "Jaunā Jeruzaleme un tās debešķīgā mācība". Svēdenborgs zināja, kāpēc "debešķīgā". Nesen kāds latviešu teologs man sacīja: "Es Svēdenborgu nesmu lasījis. Mums Lutera akadēmijā mācīja, ka Svēdenborgs nav svarīgs." Cik drosmīgi teikts! Es gribētu redzēt, kur mēs tagad būtu ar savu "konservatīvo teologi-

vas tautas un baznīcas tikumu sardzē. Kad nav vairs kauna, tad nav vairs arī liekulības. Tagad taisnība vienmēr ir ista: vai nu tu to nopērc pats par savu naudu, vai arī tu to turi svētu pats savā sirdī. Arī tad, kad mēs neesam varējuši nosargāt savu valsti, taisnības valsti mūsu sirdīs ir sargājis pats Dievs. Ko sargā Kristus asinis, to nekādi ļauni laiki neuzvar. Labi, jau Juris Alunāns minēja, ka "Mājas Viesis" ir laicīga rakstura izdevums. Bet es runāju par šo lietu kā par šā laika vissvarīgāko aktualitāti. Var pārdot savu pārliecību par baltu naudu. Par baltu naudu var dzīvot. Bet vai bez pārliecības vairs ir vērts dzīvot?

Kad nav vairs kauna, tad nav vairs arī liekulības. Tagad taisnība vienmēr ir ista: vai nu tu to nopērc pats par savu naudu, vai arī tu to turi svētu pats savā sirdī.

– Vai cilvēkiem šodien vairāk bail no nāves vai no dzīves?

– Istā dzīvība nepazīst bailu. Visi Kristus apustuļi gāja bojā no varmāku rokas, izņemot vienu – Jēzus mīlo mācekli Jāni. Visi apustuļi bija pārspējuši bailes no nāves, bet Jāņa mīlestība bija pārspējusi pašu nāvi. Sirmā vecumā viņš mierīgi aizgāja savas mīlestības ceļu, padarījis visu, kas viņam vairs zemes bija darāms. Istenībā nāve – tā ir patmīlība. Nekādas citas nāves nav. Mēs esam Dieva mūžīgās mīlestības mūžīgi bērni. ■

Mūžīgās mīlestības mūžīgi bērni

VIJA BEINERTE

Lielajā piektdienā "Ingmara Zemzara apgāds" laiž klajā austriešu dievreģa Jēkaba Lorbera fundamentālā darba "Dieva namturība" pirmo sējumu. Metiens pavisam neliels – tikai 1000 eksemplāru. Uz sarunu esmu aicinājis grāmatas tulkotāju un izdevēju INGMARU ZEMZARI.

– "Pirmo reizi planētas Zeme vēsturē visu zemju cilvēkveidīgajiem ir viens mērķis – nopelnīt pietiekami daudz naudas, lai varētu līdzināties reklāmai," tā raksta Frederiks Beigbeders savā skumji ironiskajā romānā "14,99 eiro". Tu nodarbojies ar lietām, kas nu nekādi netuvina tevi ne naudai, nedz tam, ko sludina reklāma – tulko un izdod Jēkabu Bēmi un Jēkabu Lorberu. Kāpēc?

– Pati pirmā reklāma bija tā runa paradīzes dārzā, ar ko čūska pierunāja Ievu kost nesvētītajā auglī, līdzīgi kā mūsdienu reklāma pierunā cilvēkus "zvanīt tūlīt" un baudīt vēl nepadarītu darbu augļus "jau šodien". Čūska meli nāca gaismā, kad Ādams ar Ievu ieraudzīja savu kailumu. Lai Dievs ir mums zēlīgs, kad nāks gaismā mūsdienu čūska meli! Kad mūs padzīs no mūsu melu paradīzes.

Reklāma ir stipra ar cilvēka patmīlības spēku. Bet cilvēka patmīlības vājā vieta ir sirdsapziņa. Kristus, kas ir cilvēces sirdsapziņa, parādās varens cilvēka patmīlības vājajā vietā. Ja man bez kādas skumjas ironijas jāsaka, kāpēc es tulkoju Bēmi un Lorberu, tad teikšu, ka no sava tēva, no saviem skolotājiem un no saviem mācītājiem esmu mācījies idealismu. Es varbūt pat esmu viņiem slikts skolnieks, tomēr varu lepoties ar to, ka esmu viņu skolnieks. Es ticu dziļdzīvai latviešu nostalgijai pēc kristīgas patiesības un taisnības. Bet ticu arī, ka tādas nostalgijas var nebūt. Cilvēka griba ir pilnīgi

VIZĪTKARTE

- ♦ Dzimis 1973. gada 21. novembrī Rīgā.
- ♦ Beidzis Emīla Dārziņa speciālās mūzikas skolas klavieru nodaļu un Pētera Vaska kompozīcijas klasi, kā arī Teoloģijas semināra ērģeļu nodaļu.
- ♦ Studējis teoloģiju. Mācītājs Glūdā un Šķībē, notur Bībeles stundas Rīgā, Ogrē, Valmierā un Jaunpilī.
- ♦ Skolotājs Rīgas 3. mūzikas skolā.
- ♦ Viņa komponētās solo un kora dziesmas, kantātes un oratorijas atskaņotas Latvijā, Vācijā, Čehijā, Polijā, Portugālē, Dānijā, Zviedrijā un Somijā.
- ♦ No vācu valodas tulko un izdod mistiķu Jēkaba Bēmes un Jēkaba Lorbera rakstus, izdod arī Emanuēla Svēdenborga darbus.

brīva. Es tulkoju Lorberu tāpēc, ka ticu katram vārdam, ko viņš ir pierakstījis. Un ja neticētu katram, tad netulkotu.

– Tikai ticība ir iemesls vai arī mīlestība?

– Ticība ir mīlestības acu gaismā. Bez ticības mīlestība ir akla, bet bez mīlestības ticība pati sevi nesaprot. Jo mīlestība ir ticības jēga.

– Reiz teici, ka jautāts, kā tev labi klājas, tu gribot stāstīt par to, kas ir izlasīti. Vai tagad, atbildot uz šādu jautājumu, negribēsi stāstīt vēl arī, ko tavs apgāds laiž klajā?

– Kā tad lai es zinātu, kā man klājas, ja ne no dievvārdiem? Es aizvien dzīvāk piedzīvoju bezgalīgo starpību starp Dieva iedvesmotām grāmatām un cilvēku patvaļas rakstiem. Piemēram, priekš pāris gadiem izlasīju Andrieva Niedras "Liduma dūmos". Romāna darbība beidzas XX gadsimta sākumā, beidzas cerīgi un "labi". Tā to rakstnieks bija domājis. Tagad mēs zinām, ka patiesībā priekšā bija bezdibenis un neapraķstāms posts, kas pārvilka svīru visam tam, ko romāna varonis un pats rakstnieks būtu varējuši iecerēt kā "labu klāšanos". Kā lai mēs zinām, kā mums klājas? Tikai Dieva žēlastība ir laba šobrīd un mūžīgi. Es laižu klajā grāmatas, kurās ir žēlastība. Un tas, ka es to daru, ir mana labā klāšanās. Tajās grāmatās ir arī dievbijīga un pateicīga lasītāja labā klāšanās.

– Kas lasītājam būtu jāzina par Lorberu? Kā tu pats ar viņa rak-

stiem iepazīties?

– Man bija gadi trīspadsmit, kad mācītājs Miķelsons man iedeva lasīt Lorbera "Dieva namturību". Tā bija grāmatveidīga darbnīca iesieta mašīnraksta kopija. Atceros, ar kādu bijību un satraukumu turēju to grāmatu rokās. Es gandrīz nekad no tās nešķiros – lasīju to mājās, tramvajā, skolā starpbrīžos. Mācītājs Miķelsons man par to nekā daudz nestāstīja, ko tad es – padomju skolnieks, pionieris – tolaik arī daudz būtu sapratījis? Viņš tikai man pateica, ka visa šī grāmata ir paša Kunga Kristus vārds. Viņš man to pateica ar tādu vienkāršu sirdsgudrību, ka es nespēju nedz šaubīties, nedz palikt vienaldzīgs. Kopš paša pirmā izlasītā teikuma es piedzīvoju to, ko Kristus saka Jāņa evaņģēlijā: "Manas avis pazīst

ju", ja Svēdenborga pravietiskā autoritāte nebūtu kā tāda eņģeļa bazūne skanējusi par spīti savam 18. "apgaismotāju" gadsimtam, apliecinot Svēto rakstu autoritāti un Kristus dievestību! Krievi, kuriem pašiem ir tik bagātīga garīgā literatūra, čakli tulko un aizgūnēm lasa Svēdenborgu. Mums savas garīgās literatūras nav gandrīz nekādas. Mums ir Subāča pasakas un jūra līdz ceļiem – Svēdenborgs mums nav svarīgs! Es gan cenšos izdot grāmatas, kas nosprauž mērogus – Bēmi, Svēdenborgu, Lorberu.

Lorbera slava ir ļoti klusa. Kad pravietis Elija alā vēroja, kā Dievs ies alai garām, tad Dieva nebija ne vētra, nedz negaisā. Dievs bija lēnā vēsmā. Lorbers ir lēnā vēsmā.

Nesen izlasīju Egebrehta grā-

matu "Bāhs – kas tas ir?". Zīmīgs jautājums. Neba grāmata uz to atbild. Tā tikai atklāj šā jautājuma dziļumu. Tāpat ir ar visām lietām, kas lielākas par mūsu saprašanu. Es gadiem lasu un tulkoju Lorberu un aizvien bijīgāk domāju: Lorbers – kas tas ir? Dieva žēlastība ir bezgalīga, tās dziļums aprij visus lielumus – mani, cilvēku Lorberu, cilvēku Bahu... Mans nabaga prāts ir kā Pilāts, kas Jēzum jautā: kas ir patiesība? Lai Dievs mani pasargā no tā, ka manam prātam nāktos tiesu

spriest un sacīt, piemēram: patiesība nav svarīga vai kaut kā tamlīdzīgi! Mans prāts mazgā rokas nevainībā, kad man kāds jautā: Lorbers – kas tas ir? Mans prāts mazgā rokas nevainībā, kad pēc tā, ko sarakstījis Bahs, man kādam jābūtu: labdien, es esmu Zemzaris, komponists. Vai arī, kad es rakstu latviski pēc tam, kad latviski ir rakstījis Endzelins.

– Nesen kāds vecs virs radio-

sarunā teica: "Tagad ir likumi, agrāk bija Dievs."
– Dievs jau nav agrāk vai tagad. Agrāk vai tagad esam mēs. Vai tad tagad nav skaists laiks? Valsti vada laimīgi ļaudis, kuriem laikam nav ne jausmas, cik cildenus jēdzienus cilvēce mēdz saistīt ar valdnieka vārdu. No otras puses – kurš katrs var atļauties kritizēt arhibīskapu, kad tas stāv sa-

"Kas pie manis grip nākt, tas lai nāk pie manis mīlestībā, kurā par viņu pie krusta asiņoja."
(Dieva namturība, I, 2:11.)

Tulkotājs

Ingmar Zemzari

Manu balsi".

Tas bi-

ja viss, kas man par Lorberu bija jāzina. Vai citam lasītājam jāzina kas vairāk? Grāmatā esmu iekļāvis īsu Lorbera biogrāfiju. Taču patiesība jau pati par sevi liecina. Es neprotu patiesību reklamēt. Patiesība ir cilvēka labās gribas draudzene un rotaļu biedrene. Viņu draudzība dzimst pati no sevis. Viņu draudzība dzimst debesis. Bet debesis – kā Kristus māca – "ir jūsos".

– Ko tu pats lasi, lai tev labi klātos, un ko vēl gatavojies tulkot un laist klajā, lai labi klātos arī citiem?

– Nākamais izdevums būs Svēdenborga "Jaunā Jeruzaleme un tās debešķīgā mācība". Svēdenborgs zināja, kāpēc "debešķīgā". Nesen kāds latviešu teologs man sacīja: "Es Svēdenborgu nesmu lasījis. Mums Lutera akadēmijā mācīja, ka Svēdenborgs nav svarīgs." Cik drosmīgi teikts! Es gribētu redzēt, kur mēs tagad būtu ar savu "konservatīvo teologi-

tas tautas un baznīcas tikumu sardzē. Kad nav vairs kauna, tad nav vairs arī liekulības. Tagad taisnība vienmēr ir ista: vai nu tu to nopērc pats par savu naudu, vai arī tu to turi svētu pats savā sirdī. Arī tad, kad mēs neesam varējuši nosargāt savu valsti, taisnības valsti mūsu sirdīs ir sargājis pats Dievs. Ko sargā Kristus asinis, to nekādi ļauni laiki neuzvar. Labi, jau Juris Alunāns minēja, ka "Mājas Viesis" ir laicīga rakstura izdevums. Bet es runāju par šo lietu kā par šā laika vissvarīgāko aktualitāti. Var pārdot savu pārliecību par baltu naudu. Par baltu naudu var dzīvot. Bet vai bez pārliecības vairs ir vērts dzīvot?

Kad nav vairs kauna, tad nav vairs arī liekulības. Tagad taisnība vienmēr ir ista: vai nu tu to nopērc pats par savu naudu, vai arī tu to turi svētu pats savā sirdī.

– Vai cilvēkiem šodien vairāk bail no nāves vai no dzīves?

– Istā dzīvība nepazīst bailu. Visi Kristus apustuļi gāja bojā no varmāku rokas, izņemot vienu – Jēzus miļo mācekli Jāni. Visi apustuļi bija pārspējuši bailes no nāves, bet Jāņa mīlestība bija pārspējusi pašu nāvi. Sirmā vecumā viņš mierīgi aizgāja savas mīlestības ceļu, padarījis visu, kas viņam vairs zemes bija darāms. Istenībā nāve – tā ir patmīlība. Nekādas citas nāves nav. Mēs esam Dieva mūžīgās mīlestības mūžīgi bērni. ■